sportul Magazin

FILE DIN ISTORIA FOTBALULUI NOSTRU

9 APRILIE 1922: PRIMUL JOC INTERNAȚIONAL LA BUCUREȘTI, DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Exact acum 50 de ani, la 9 aprilie 1922, pe terenul F.S.S.R., de la Șosea, pe locul unde astăzi este amplasat Stadionul Tineretului, cîteva mii de bucureșteni (ziarul vremii „Ecoul sportiv" dă cifra de 6—7.000 !) urmăreau din mica tribună și de pe tușă prima întîlnire internațională de după primul război mondial. Se întîlneau selecționatele orașelor București și Belgrad, acesta din urmă reprezentat în întregime de echipa clubului S. K. Beogradski.

„N-a lipsit nimic ca ziua de duminică să reprezinte un succes deplin, să arate că și la noi sportul a început să prindă, că pe lîngă vechii pasionați sportsmeni, marele public a început să se pătrundă de frumusețile și foloasele sportului" — nota cronicarul „Ecoului sportiv", Hari Mușetescu.

Întîlnirea însă a fost precedată de un episod neplăcut pentru bucureșteni, provocat de clubul Venus și care a determinat modificarea selecționatei orașului București în nu mai puțin de cinci posturi, cu un sfert de oră înainte de începere ! De la Venus fuseseră selecționați cinci jucători și anume fundașul **Bürger,** mijlocașii **Vasiliu** și **Florian** și înaintașii **Miti Niculescu** și **Manolache.** Venus însă a cerut să fie introdus în formație și un al șaselea, altminteri nu vor juca nici ceilalți cinci. Și cum pretenția n-a fost satisfăcută, echipa s-a descompletat și a fost „cîrpită" cu rezerve și cu cei aflați pe teren ca spectatori !... În noua sa formă, selecționata s-a aliniat astfel : **Puiu Stroiescu** (Colțea) — **Panaitescu, Tase Protopopescu** (ambii Tricolor) — **Bădiceanu** (Prahova), **Ferrero** (Romcomit), **Tichi Deleanu** — **E. Hillard, Ionescu Oaje, Bedö, Charles Kohler** (toți Tricolor) și **Titi Niculescu** (Colțea). Deci, o formație pe scheletul Tricolorului.

În ciuda defecțiunilor de ultimă oră, echipa noastră s-a dovedit un adversar demn pentru oaspeți, cu care a terminat la egalitate, 2—2, după ce în prima repriză condusese cu 2—1 prin punctele marcate de **Bedö** și **Charles Kohler.** **„...Am avut ocazia să vedem un joc interesant și în multe faze cu destule emoții** — scria după meci **„Ecoul sportiv".** Buna comportare a echipei noastre deschidea perspective, dar afluența de spectatori ridica o problemă, subliniată de același ziar : **„Avem speranța că acest prim match internațional la București a deschis calea viitoarelor întîlniri cu echipe străine, întîlniri care să conducă la dezvoltarea fotbalului românesc... Manifestația grandioasă la care am asistat și afluența enormă de public pun pe tapet chestiunea construirii unui stadion modern, pe care atît afleții cît și asistența să poată practica sau urmări jocurile în bune condiții".**

Am evocat acest joc pentru a marca un moment jubiliar din istoria fotbalului românesc, dar — în același timp — gîndindu-mă și la faptul că, relevîndu-l a doua zi după primul meci internațional din acest an al echipei noastre naționale, „tricolorii" vor găsi în el un îmbold și un izvor de încredere în forțele și talentul lor pentru a aborda cu succes viitoarele întîlniri din campionatul Europei și cel mondial.

TASE PROTOPOPESCU

MAI ÎNTÎI COPIII ! *)

C.N.E.F.S. și Ministerul Educației și Învățămîntului au strîns între coperțile unei cărți (Studii privind pregătirea sportivă a copiilor și juniorilor — sub redactarea dr. Nicu Alexe, directorul Centrului de cercetări științifice și documentare tehnică) studii elaborate de somități ale mișcării sportive din țara noastră, pedagogi și tehnicieni cu reputație. Lucrarea tratează unele aspecte ale pregătirii copiilor și juniorilor, rod al experienței specialiștilor români, al dezbaterilor prilejuite de diferite consfătuiri și sesiuni de comunicări organizate pe această temă în perioada 1960—1970 la Timișoara, București, Constanța, Bacău, Brașov, Iași, Ploiești.

Grija cu care specialiștii noștri încearcă să rezolve problemele sportului pentru copii este firească. Spre ei, spre cei ce formează „schimbul de ștafetă" trebuie să ne îndreptăm toți — în toate domeniile educației — atenția. Deprinderea tuturor copiilor cu practicarea diferitelor sporturi formează calea ce asigură pe baze trainice viitorul „sportului pentru toți", al sportului de masă.

Ar mai trebui precizat că studiile — împreună cu „Conținutul și metodica antrenamentului sportiv" — constituie lucrări de bază în domeniul sportului de performanță.

„Studii privind pregătirea sportivă a copiilor și juniorilor" reprezintă un valoros (și indispensabil) îndreptar în activitate pentru toți profesorii de educație fizică și antrenorii care lucrează cu copii și juniori.

*) Studii privind pregătirea sportivă a copiilor și juniorilor — Editura STADION, 283 de pagini, 7,50 lei.

MECIUL SPASSKI—FISCHER A ÎNCEPUT... ÎN CIȘMIGIU !

Mulți dintre noi, trecînd prin Cișmigiu, am zăbovit cîteva minute în cel mai liniștit colț al bătrînului parc bucureștean, acolo unde pasionații șahului se adună zilnic pentru a se înfrunta deasupra tablei cu 64 de pătrățele. Se spune că șahiștii se string în Cișmigiu de cînd există Cișmigiul, încă de la prima partidă de șah jucată aici (pe care gazetarii vremii au omis s-o imortalizeze) !, tăcutul colțișor de parc a devenit... „Clubul șahiștilor !"

Acum, odată cu venirea primăverii, „clubul" are pe „ordinea de zi" probleme importante, în fruntea cărora stă analizarea ultimelor partide susținute de cei doi mari maeștri internaționali, Boris Spasski și Robert Fischer, care își vor disputa în luna iunie a acestui an titlul de campion mondial.

La „planificarea" teribilelor partide de la Belgrad și Reykjavik iau parte membri de frunte ai „clubului", încercînd să prevadă cum vor juca cei doi giganți ai șahului mondial în mult așteptata lor confruntare. Din rîndul „analizatorilor" ne notăm numele pensionarului **Radu Dobrescu,** doctorului **Marcel Avram,** electricianului **Stelian Vlad,** elevului **Alexandru Ionescu** și studentului în medicină veterinară **Aurel Banu,** cu toții binecunoscuți aici, în „Careul tăcerii", unde au repurtat victorii după victorii. Într-un alt colț al „clubului" observ doi copii de 13—14 ani, adînciți asupra pieselor din fața lor. Îmi spun, în șoaptă, că sînt elevi în clasa a VI-a și se numesc **Dumitru Ghiață** și **Virgil Preda.** Tot în șoaptă îi întreb pe primul dintre ei :

— Vii des aici, în Cișmigiu, să joci șah ?

— De trei-patru ori pe săptămînă, după ce-mi termin de făcut lecțiile — îmi răspunde el — **dar acum, în timpul vacanței, sînt prezent aproape zilnic. Am găsit aici, împreună cu prietenul meu Virgil, nu numai excelenți profesori de șah, ci adversari foarte puternici de la care ai ce învăța ! Dacă și iarna ar exista undeva un club pentru șahiști aș fi acolo de dimineața pînă seara. Fireste, chiar dacă ar trebui să dau „examen de admitere", cum am dat aici, căci, nu știți probabil, că în „Clubul" nostru intră numai acei șahiști care au trecut prin cîteva faze preliminare, pornind de la simpli spectatori, fiind apoi „candidați de ...membri" și abia după aceea membri adevărați, în urma examenului propriu-zis care constă din susținerea unui număr de 10 partide cu unul din jucătorii tari, în fața cărora trebuie să cîștigi cel puțin trei jocuri !**

Am zăbovit cîteva minute în „Careul tăcerii" din Cișmigiu, aruncînd cîte o privire și asupra celorlalte 16 table de șah înșiruite pe mesele de piatră ale „clubului". În jurul lor se adunaseră în această după-amiază de aprilie cam 150 de iubitori ai șahului și asistau în liniște la partidele extrem de interesante. Ingineri, doctori, muncitori, elevi, studenți, pensionari, cu toții se strînseră în acest colț de parc atrași de aceeași pasiune : ȘAHUL ! ...Cînd părăseam „clubul", prima partidă dintre Fischer și Spasski începuse. Toată lumea era preocupată de manevrele abile ale celor doi corifei, care erau prezenți printr-o... revistă de specialitate !

Horia ALEXANDRESCU

Foto : DRAGOȘ NEAGU

OLIMPICA (II)

EDIȚIA I : ATENA, 1896

SPORTURILE PORNESC LA CUCERIREA LUMII

Atenei i s-a făcut onoarea debutului, în amintirea Olimpiei. Dar Grecia nu era pregătită. Din motive financiare, guvernul se opunea. A fost nevoie de toată energia și prestanța lui Coubertin pentru a ajunge la țel... chiar cu prețul demisiei guvernului Tricupi! Restul l-a făcut cheta publică și generozitatea individuală. Bancherul grec George Averoff, din Alexandria, a luat asupră-și reconstruirea în marmură albă a bătrînului stadion din Atena, distrus de vreme și oameni.

Stadionul a fost refăcut „ca pe vremea lui Pericle": de formă eliptică (în U), avînd 260 m lungime și 140 m lărgime, cu o pistă de... nisip fin, avînd în linie dreaptă 232 m și turnante atît de accentuate, încît atleții trebuiau să încetinească ritmul ale țării în curbă pentru a nu fi proiectați în afară! Tendința de a copia antichitatea n-a fost de data aceasta în favoarea sportului modern.

Atena a fost o linie de plecare simbolică. Pentru prima oară reunite, de aici au pornit sporturile, pe același flanc, la cucerirea lumii.

Cea de-a 294-a ediție a Jocurilor Olimpice din istoria omenirii, prima ediție a erei moderne, putea începe!

La 6 aprilie 1896, sub un soare strălucitor, are loc ceremonia inaugurală. Stadionul Panatenaic e plin de lume (sursele nu concordă : 50.000—80.000 de spectatori). Coruri și fanfare intonează cantata olimpică a compozitorului Spiridon Samaras, pe versurile poetului Costis Palamas.

Nostalgia surdă după vremurile de glorie de altădată stîrnește entuziasmul spectatorilor. Regele Greciei proclamă deschiderea Jocurilor Istoria olimpică modernă începe...

EDIȚIA I

Locul : Atena (Grecia)
Data : 6—15 aprilie 1896
Participanți : 295 sportivi din 13 țări
În program : 9 discipline sportive cu 43 de probe
Sportivii români nu au participat

Nu e vorba încă, bineînțeles, de echipe naționale reprezentative, nici de sportivi pregătiți în mod special sau selecționați în vreun fel. Așa se face că o seamă de campioni binecunoscuți ai timpului absentează la Atena. Englezii, de pildă, sînt mai curînd studenți în vacanță, pasionați de studii elenistice, decît sportivi de primă mînă. Dintre toți campionii americani ai timpului, doar sprinterul Tommy Burke a făcut deplasarea. Ceea ce nu i-a împiedicat pe cei 10 americani să cîștige toate probele atletice, cu excepția maratonului și a curselor de demifond (800 și 1 500 m), care au revenit unui australian, Edwin Flack — aflat de asemenea întîmplător aci, căci era în vacanță la Londra. Rezultatele — nici un record — nu puteau fi mai bune, în condițiile unei piste moi, nisipoase și a unui soare torpitor.

Finala probei de 100 m a stîrnit uimire. Concurenții se aliniază, căutînd poziția cea mai comodă. Numai americanul Thomas E. Burke ingenunchează cu un picior. O poziție neobișnuită. Să fie greșită? Starterul nu știe ce să facă. Să dea semnalul de plecare sau să aștepte pînă ce concurentul își va termina... „rugăciunea"? Publicul, nerăbdător, începe să-l fluiere pe ciudatul alergător. După o scurtă deliberare, arbitrii i-au permis lui Burke să ia startul cum dorește. „N-are decît să pornească din această poziție incomodă" — aprecia unul dintre organizatori. Spre surprinderea generală, Burke a cîștigat detașat! De atunci, nimeni nu va mai ride de inovatori în tehnica sportivă... (Noul fel de a lua startul a fost inventat de americonul Sherrill în 1888).

În afară de cursa maratonului — pe care o cîștigă un grec, Spiridon Louis, spre fericirea și entuziasmul conaționalilor săi — proba atletică cea mai interesantă a fost cea de aruncare a discului, în care gazdele își puseseră, de asemenea, mari nădejdi, căci era o specialitate națională. Pregătiți timp de luni de zile înainte, după ce au studiat textele lui Filostrat, descriind metoda antică de aruncare — Sotir Versis și Panait Paraskevopol se comportă excelent, dar la ultima aruncare îi întrece, doar cu 19 cm, americanul Robert Garrett! Garrett cîștigă proba de aruncare a discului cu performanța de 29,15 m, adică exact atît cît a aruncat și grecul Failos, dar... cu peste 2 300 de ani înaintea lui, anume în anul 498 î.e.n.

Se citează gestul ciclistului francez Léon Flameng care, conducînd detașat în cursa de 100 km și aflînd că principalul său adversar, grecul Colettis, trebuie să se oprească din pricina unei pene, se oprește și el, își așteaptă adversarul și pornesc din nou, împreună, în cursă!

Germanii au fost reprezentați de excelenți gimnaști, din celebrele „Turnverein"-uri. Cîștigătorul probei de săritură la cal, un gimnast mic și suplu, Karl Schumann, s-a prezentat și la întrecerea de lupte... cîștigînd. În semifinală, sprintenul gimnast l-a învins pe... halterofilul englez Launceston Elliot, cu un cap mai înalt și cu 20 kg mai greu decît el! (După cum se vede, specializarea pe sporturi nu era încă un lucru realizat).

La probele de canotaj s-a renunțat, pentru că o puternică furtună a distrus bărcile aflate pe plaja de la Phalera.

Francezii s-au distins la ciclism și scrimă, englezii la tenis, grecii la tir, ungurii la natație. Spre mulțumirea generală, toată lumea a cîștigat cîte ceva. Dar mai ales Coubertin! El a cîștigat prima mare bătălie a idealului său, care va deveni, peste ani, unul din idealurile tineretului lumii. Dar n-a lipsit mult ca s-o piardă, la ediția următoare...

(vib.)

NUMĂRUL DE PROBE CÎȘTIGATE DE DIFERITE ȚĂRI

Ediția I — Atena, 1896

S.U.A.	11
Grecia	10
Germania	6½ *)
Franța	5
M. Britanie	2½ *)
Australia	2
Austria	2
Ungaria	2
Danemarca	1
Elveția	1
Total	43

*) Proba de tenis dublu-bărbați a fost cîștigată de perechea Boland (M. Britanie — Traun (Germania).

EROII

SPIRIDON (sau Spiros) LOUIS, tînăr factor poștal din Marusi (o comună în apropiere de Atena), nu avea decît 21 de ani cînd a cîștigat primul maraton olimpic al istoriei atletice. Traseul de peste 40 km dintre Marathon și Atena trecea, de altfel, prin localitatea Marusi, în care copilul de păstori Louis se născuse în 1875. Victoria sa l-a transformat într-un fel de erou național. Imaginea sa cea mai cunoscută este aceea care-l prezintă în fustanela costumului național grecesc.

GYÖRGY VILMOS: „Am vrut să elimin printr-o muncă enormă tot ce ține de șansă"

Focurile lui György Vilmos, trase unul după altul aproape matematic, spărgeau regulat baloanele și discurile montate în ținte. În plus, regularitatea de ceasornic a alergării sale — rodul multor mii de ore cîrcnene de antrenament — nu mai crea nici o îndoială asupra echipei cîștigătoare. Vilmos, de mulți ani cel mai bun biatlonist al nostru, era ultimul schimb al ștafetei clubului Dinamo Brașov în cadrul campionatelor naționale. Acum, nici măcar un accident nu mai putea întoarce situația. Demonstrase din plin la individual, eu o zi înainte, că poate depăși orice obstacol cu voința sa arareori întîlnită. Atunci plecase bolnav în cursă. I s-a rupt un băț și a alergat un timp fără el. La fel și cu un vîrf de schi, în al doilea tur. I se făcuse rău pe drum și a vrut să renunțe. Nu mai putea continua calvarul, durerile de stomac...

Cineva de pe margine — un necunoscut — îi-a strigat **„bătrîne" !** și după o pauză scurtă, a adăugat plin de dragoste și de îndemn : **„Trebuie să-ți încheie frumos cariera !"** Vilmos a dispărut apoi pe traseu, înghițit de brazii pădurii. Și a terminat cursa învingător. Iar acum — ultimul schimb al ștafetei Dinamo-Brașov — cucerea împreună cu echipa sa, al 16-lea titlu de campion național...

Festivitatea de premiere se terminase, aplauzele publicului și adversarilor adresate lui **„nea Vili"** se stinseseră în ecouri. În fața cafelei, la o masă din cabană, Vilmos stătea singur și mi se părea puțin trist. Și era, într-adevăr...

— Va trebui să-mi termin cariera de biatlonist. Am 31 de ani și sînt bolnav. Poate să mai „merg" doar pentru ștafeta clubului.

Și **„nea Vili"** descifrează în fundul ceștii de cafea niște drumuri numai de el știute, le scoate din negura vremii și le povestește cu voce domoală.

— Nu mai știu bine cum am început să merg pe schiuri. Mi-au povestit alții. La noi, în Valea Strîmbă, era un timplar, și tata „a rupt" într-o zi 100 de lei ca să-mi facă o pereche de schiuri. Apoi, duminica începea cu cei 20 de kilometri făcuți cu un prieten pînă la un loc unde ne plăcea nouă să schiăm, continua cu drumul de întoarcere și se termina uneori cu o cheltăneală zdravănă pentru întîrziere. În 1957 au urmat cunoștința cu antrenorul Bela Malnosy și legitimarea la clubul Voința Gheorghieni, prima „Voințiadă" de fond din același an, apoi, campionate, concursuri interne și internaționale de fond, majoritatea cîștigate.

— Dar trecerea la biatlon ?

— Eram, se spunea, un bun fondist. Mie îmi plăcea mai ales tragerea. Cînd ne-am pregătit în 1964, anul primului campionat național de biatlon, pentru Olimpiada de la Innsbruck, am devenit cel mai bun trăgător și poligonul a devenit de atunci atuul meu principal. A urmat Olimpiada (locul V la individual), mondialele din 1965 (locul VIII la individual) și din 1966 (locul IV la ștafetă) și multe altele. Apoi, două amînări mai puțin plăcute: Olimpiadele de la Grenoble și Sapporo. Două nereușite ale noastre care m-au afectat extrem. Am suferit aproape fizic de pe urma lor, deși am știut că biatlonul este un sport extrem de pretențios, că un singur foc greșit, de exemplu, te poate priva de cîteva locuri în clasament. Și acest foc, depinde de multe ori de o pală de vînt. O rătare a momentului de cumpănă a ochirii și s-a dărîmat totul. Biatlonul are în el o mare doză de șansă. Eu am vrut să elimin printr-o muncă enormă acest hazard și poate că, în viața mea, am reușit de cîteva ori. Păcat că nu s-a întîmplat și la Sapporo...

— Dar de acum înainte ?

— Am soție, un copil. Aș vrea să stau mai mult cu ei. Pînă acum, nu-i vedeam cu lunile.

Figura brăzdată poate prematur de cute, arsă de soare și de toate vînturile de iarnă ale globului pămîntesc, se destinde.

— Poate voi îmbrățișa meseria de antrenor. O să vedem.

În numai două ore, György Vilmos își rezumase viața. Desprinsesem din discuție cîteva lucruri esențiale. Amănunte, probabil cele mai interesante, cele mai apropiate de ființa lui, ceea ce a simțit de-a lungul atîtor grele încercări. La ele se va gîndi, de-acum înainte, singur. Sau va încerca să le povestească celor — și vor fi mulți — care vor dori să le asculte și să învețe din ele.

Radu TIMOFTE

EMISIUNEA ROMÂNEASCĂ DE MĂRCI PREOLIMPICE PENTRU „MÜNCHEN 1972"

Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor a emis o nouă serie specială de mărci poștale cu caracter sportiv, de data aceasta în întîmpinarea „Jocurilor Olimpice de la München — 1972". Seria este alcătuită din șase valori, în desenele cărora sînt înfățișate diferite discipline sportive la care vor avea loc întreceri la această olimpiadă, precum : canoe, fotbal, lupte, săritura în înălțime-femei, handbal și box.

Trecerea ștafetei cu flăcăra olimpică prin țara noastră formează subiectul mărcii de pe colița seriei, desenul acesteia arătîndu-ne silueta unui purtător al flăcării olimpice, proiectată pe harta Republicii Socialiste România, pe care este însemnat traseul ștafetei. Mărcile vor fi tipărite în culori, pe hîrtie cromo dantelată, după machetele graficianului Aurel Popescu, în următoarele tiraje : valorile de 10 și 20 bani în cîte 4 000 000 bucăți ; valorile de 55 bani și 1,55 lei în cîte 1 500 000 bucăți ; valoarea de 2,90 lei în 1 000 000 bucăți ; ultima, de 6,70 lei în 350 000 bucăți, iar colița — în valoare de 6 lei — va avea un tiraj de numai 100 000 bucăți, — în total deci 12 450 000 bucăți.

Se vor pune în circulație și

„Plicuri prima zi a emisiunii", francate cu mărcile acesteia și obliterate cu o stampilă specială. Dintre desenele mărcilor canoea este înfățișată pe carca de 20 bani, fotbalul pe

marca de 55 bani, iar handbalul pe marca de 6,70 lei, cea mai scumpă din întreaga serie, ca un omagiu adus succeselor pe plan mondial ale handbaliștilor noștri, care sînt — după cum se știe — campioni mondiali.

COMENTARIILE UNUI PROFAN

La volei, am observat că și o singură greșeală poate fi... dublă.

„La un atac, unul dintre jucători a luat fileul..." Dacă nu l-au prins...

„...și albul a luat regina cu calul". Acum, în epoca automobilului?

„În min. 25, Dumitrache a intrat în ofsaid". Și a stat mult acolo ?

Dumitru NEGREA

Răspunde Ion Poștașu

ȘTEFAN COZMA, SUCEAVA. **„Mă gîndesc că Hălmăgeanu ar trebui să intre în vederea selecționerilor. În condițiile jocului în deplasare de la Budapesta, Hălmăgeanu ar putea juca între fundași, în formula : Sătmăreanu, Hălmăgeanu, Lupescu, Deleanu, pentru ca Dinu să fie intercalat între mijlocașii Dumitru și Radu Nunweiller. Ar mai fi înaintarea Lucescu-Dobrin-Iordănescu, un Răducanu serios, un joc bun și, gată, sîntem ca și calificați pentru semifinale".** Eu n-am curajul să spun „gata", cum spuneți dv., dar, fără discuție, cei citați au capacitatea de a trece cu bine acest examen. Iar formația propusă de dv. nu mi se pare rea de loc. Poate că ajunge la aceeași concluzie și Angelo Niculescu. Ați avea un motiv în plus de bucurie, în cazul calificării echipei noastre.

DAN TUDOR, BUCUREȘTI. Este adevărat : Dobrin a făcut parte dintr-o selecționată, anunțată ca europeană, dar, în fapt mai puțin reprezentativă (deși în cadrul ei a evoluat și Uwe Seeler), care a jucat acum cîțiva ani în Turcia, cu prilejul retragerii din activitate a cunoscutului internațional Egün.

I. V. IONESCU, SIBIU. Petrolul a cunoscut o singură dată amărăciunea retrogradării : în primul an cînd, mutîndu-se de la București la Ploiești, a activat că reprezentantă a acestui oraș. Aceasta s-a întîmplat în urmă cu 20 de ani.

ANTON ALEXANDRU, PLOIEȘTI. Fostul jucător al Metalului, Mircea Savu, legitimat acum la Steaua, nu este rudă cu antrenorul Savu, care a antrenat, cîndva, echipa C.C.A.

GELU DUMITRESCU, BUCUREȘTI. Din cauză că nu există o stație de amplificare pe terenul din str. dr. Staicovici, de cîte ori veniți la meciurile echipei dv. favorite, Progresul, sînteți dezamăgit, necunoscînd formațiile care se înfruntă. Dacă aceasta ar fi singura dezamăgire pe care v-ar provoca-o Progresul, încă ar fi bine ! Dar, evident, în anul 1972, un stadion cu pretenții, pe care se joacă meciuri de divizia B, ar trebui să aibă o stație de amplificare.

GAVRILĂ BORA, VIȘEUL DE SUS. Foresta Fălticeni a fost prima (și deocamdată, ultima) echipă de divizia C care a ajuns în finala „Cupei României", la fotbal, performanță mai mult decît remarcabilă pentru o reprezentantă a celui de al treilea eșalon fotbalistic. În senzaționalul ei drum spre această performanță, Foresta Fălticeni a realizat și isprava de necrezut de a elimina în semifinale puternica formație a Rapidului (scor : 1—0). Ne întrebați dacă, atunci, în 1967, cînd s-a produs această lovitură de teatru, Rapid era liderul campionatului ? Surpriza a avut proporții și mai mari, dat fiind faptul că Rapid a cîștigat campionatul, în anul respectiv ! Așa sînt rapidiștii : ori fac, ori nu fac surprize superlative lor. Să le țină minte o viață întreagă !

MARTIN MÜLL, CODLEA. Iată soorurile celor două meciuri dintre Bayern München și Liverpool : 0—0 (la München) și 3—1 (la Liverpool !). Credeați că l-ați „prins" pe Cristian Topescu ? Achitați-vă pariul și... nu mai faceți altul ! Măcar un timp. Pînă reintrați în formă.

MARIN POPA, GIURGIU. 1. În 1956, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, cei patru reprezentanți ai boxului nostru au obținut — TOȚI — medalii : Niculae Linca (aur), Mircea Dobrescu și Gheorghe Negrea (argint), C. Dumitrescu (bronz). 2. Florin Gheorghiu are 28 de ani. I-a împlinit la 6 aprilie. Primul titlu de campion al țării l-a cucerit la vîrsta de 16 ani, pe cînd era elev de liceu la Ploiești. Din 1965, este maestru internațional.

G. SULHOFF, TIMIȘOARA. **„Într-o controversă cu un prieten, așteptăm hotărîrea forului tutelar, care în acest caz sînteți dv.".** Nu știam că am ajuns forul tutelar al pasionaților sportului. Îmi surîde, totuși, postura de director al I.R.C.M. (Întreprinderea pentru rezolvarea controverselor dintre microbiști !) Și-acum, lămurirea cerută : canotajul

academic masculin face parte din programul J.O. de vară. Cel feminin, nu

Desene de: AL. CLENCIU

ADEVĂRURI TÎRZII...

DUMINICA TRECUTĂ, ÎN IAȘI. Înaintea partidei Politehnica — Universitatea Craiova. Antrenorii studenților din Bănie, Cernăianu și Deliu, îi spun lui Ianul : **„Astăzi, facem 1—1 ! Ai cumva alt pronostic ?!"** Vasile Ianul, căpitanul echipei din Copou a replicat însă, imediat : **„Astăzi, noi cîștigăm, nu încape nici o îndoială. Fac prinsoare pe 20 de kilograme de vin, că nu vom pierde!"** Deliu a acceptat prinsoarea alegînd remiza.

Scorul partidei a fost 1—1. Spre norocul lui Ianul. Iașul nu se află departe de... Cotnari...

★

ACUM 10—12 ANI. Jiul joacă în deplasare, la Brașov. Minerii pleacă la poalele Tîmpei cu un singur suporter, I. Fodor, un fel de mascotă a a echipei. La Brașov, cînd a văzut cîtă lume se interesează de meci, mascota Jiului s-a speriat de rivalitatea galeriei adverse. **„Dregeți vocea cu ouă crude, ca tenorii !"** i-a spus în glumă un jucător al Văii Jiului. Și, dorind să țină cît mai bine piept, galeriei brașovene, I. Fodor a băut nu mai puțin de... 42 de ouă crude. Dar inimosul susținător al Jiului, în loc să-și dreagă vocea pentru meci, a ajuns la... spital. Jiul a pierdut acea partidă, și unul din cei acuzați de înfrîngere a fost I. Fodor, singurul suporter al minerilor prezent la Brașov.

★

1 MARTIE, ANUL ACESTA. Meci de Cupă, la Timișoara. Pe Bega a explodat marea „bombă" a sezonului : Steaua, deținătoarea Cupei, și specialistă în materie a fost eliminată de Politehnica Timișoara, la primul joc din noua ediție. Ba un sfert de oră după meci, doi confrați îl întreabă pe Valentin Stănescu cum explică jocul așa de slab al băieților săi. Valentin Stănescu e năucit și el de apatia de care au dat dovadă jucătorii ce-i pregătește, e nervos și singura sa declarație a fost : **„De mîine, eu nu mai antrenez Steaua ! Azi îmi dau demisia !"** Gh. Constantin, celălalt antrenor al militarilor, și el amărît de înfrîngere, găsește forța morală să tempereze atmosfera : **„Nea Tinele, acum sîntem nervoși, să nu vedem totul în negru. Să ne calmăm, să știm să primim și o înfrîngere grea ca asta !"** Valentin Stănescu n-a mai spus nimic. Și-a înăbușit necazul în tăcere.

Peste aproape două săptămîni, Steaua se întorcea de la München după un 0—0 cu Bayern. Cei doi antrenori erau tot Valentin Stănescu și Gheorghe Constantin...

Mircea BĂTRÎNU

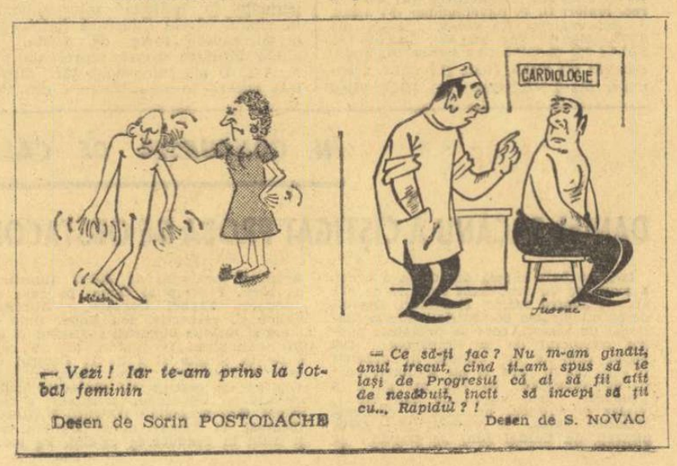

— Vezi ! Iar te-am prins la fotbal feminin

— Ce să-ți fac ? Nu m-am gîndit, anul trecut, cînd ți-am spus să te lași de Progresul că ai să fii atît de nesăbuit, încît să începi să fii cu... Rapidul ? !

Desen de S. NOVAC